

## Prædiken til 5. søndag efter påske Joh. 17, 1-11

I bønnebogen *Himlen i mine fodsåler* kan man læse denne bøn:

Herre  
jeg springer alle åndrighederne over  
og hele den vandle tone  
Giv mig hvad jeg har brug for  
nu  
eller jeg bliver skidesur.

Det er jo en kort og enkel bøn – kunne man sige. Åndrighederne er sprunget over – og tilbage står det, der mest af alt minder om en bestillingsseddel – eller et trusselsbrev: ”Giv mig hvad jeg har brug for”. Bønnen er et ønske om kontant udbetaling – det skal ske nu, ellers bliver jeg ”skidesur”. Men er det overhovedet en bøn? Det er vel først og fremmest en karikatur. Men lige meget hvad, kan den få én til at reflektere over, hvad det vil sige at henvende sig til Gud: Hvad vil det sige at bede?

Jeg beder vel egentlig, fordi jeg godt kunne tænke mig, at noget var anderledes. Jeg ønsker en forandring. Men kan jeg med mine ord til Gud overhovedet forandre noget i denne verden?

Kan jeg bede Gud om at købe mig en Merce-

des Benz – som Janis Joplin i sin tid sang? Er det sådan, at jeg med mine ord kan få kæresten til at komme tilbage, selv om hun er gået og har lukket døren efter sig? Er det sådan at bede? Kan bønnen forandre verden?

I dagens evangelium hører vi Jesus bede, inden han bliver pågrebet i Getsemane. Med blikket rettet mod himlen beder Jesus om, at Faderen må herliggøre Sønnen. Jesus beder om, at Faderens herlighed må blive gjort åbenbar i ham, og gennem ham også i dem, der tror på Jesus Kristus. Det er altså ikke en herlighed af denne verden, han beder om – det er ikke en materiel herlighed. Det er den guddommelige herlighed, der skal virkeliggøres i påsken – med de begivenheder, der følger efter bønnen: pågribelsen, korsfæstelsen, opstandelsen påskemorgen.

Det er den guddommelige herlighed, fra før verden blev til, den herlighed der skabte liv og lys, Jesus beder om må blive virkeliggjort. Det er den herlighed, der er underfuldt på færde, når Jesus forvandler vand til vin, når han helbreder syge og opvækker døde – det er den herlighed, han nu beder om må blive endeligt åbenbaret. Det er den herlighed, der har strålet gennem hans kær-

## Redaktion

Valgmenighedspræst  
Margrethe Dahlerup Koch  
V. Strandbjerg 32  
6950 Ringkøbing  
mdkoch@mail.dk

Sognepræst  
Søren Jensen  
Byløkken 27  
8240 Risskov  
sjen@km.dk

Søndagslæsning  
udkommer hver uge på  
www.grundtvig.dk  
– hvor man også  
kan tilmelde sig  
elektronisk nyhedsbrev  
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum  
Farvergade 27  
1463 København K  
Telefon 3373 2800  
vartov@vartov.dk

lighed til verden og gennem hans solidaritet med de mennesker, der lider i denne verden – det er den herlighed, der skal åbenbares på korset.

Men hvis det ikke er en herlighed af denne verden, han beder om, hvis det alene er en himmelsk herlighed, der skal åbenbares, forandrer det vel ikke noget i denne verden? Ser vi os omkring, kan man med rette sige, at denne himmelske herlighed ingen gang har på jord. Herlighedsværdi er der nok af, når vi taler om huspriser og god beliggenhed, men en himmelsk herlighed er det vel ikke? Hvor er den guddommelige herlighed – den sande – den evige? Selv hvis vi i Jesus Kristus og i beretningerne om ham aner, at på den tid havde herligheden fylde, himmelsk og guddommeligt, er det dog en virkelighed, der kan synes fjern fra det liv, der er vores i dag. Vi kan ikke se det.

Men netop derfor må vi bede om, at det må blive åbenbaret os. Bønnen er ikke et ønske, men udtrykker et håb. Et håb om det, vi ikke kan se. Som vi hørte Paulus skrive til romerne: ”Et håb, som man ser opfyldt er ikke noget håb; for hvem håber på det, man kan se? Men håber vi på det, vi ikke ser, venter vi på det med udholdenhed”. Bønnen giver os ord til at udtrykke et håb – også selv om vi ikke kan se, hvordan eller hvornår håbet bliver opfyldt. Selv om vi ikke kan se, hvordan bønnen kan forandre noget.

Men er det så alt, hvad vi kan: bede og vente? Er bønnen bare en måde at være udholdende på, så bønnen forandrer den, der beder – men ikke den verden, vi lever i? Nej, for det vi håber på, og det vi udtrykker i bønnen, har forandret verden. Hvis vi tror

Jesu ord, er vi allerede herliggjorte i ham. Vi har lod og del i ham og den herlighed, han åbenbarede. Selv om vi ikke kan se det – selv om det ikke er indlysende – er vi givet det håb, at verden i ham er forandret. At verden ikke længere er gudsforladt. Gud har åbenbaret sin kærlighed til verden i sin søn Jesus Kristus. Vi er set med kærlighed af livets Gud. Også når vi ikke selv kan se det. Også når vi ikke kan sige os det selv, er vi givet et håb, der er forankret i den virkelighed, der er Guds. Det er derfor, håbet har ankeret som symbol. Vi driver ikke bare af sted på åbent hav, men vi er forankret i en kærlighed, der har fremtiden for sig. Det er den virkelighed, bønnen er forankret i, og derfor forandrer bønnen ikke bare den, der beder, men udtrykker troen på, at verden allerede er forandret. Troen på og håbet om, at Guds kærlighed har magt og fylde i den verden, der er vores.

Det er en tro, der længes efter at se.

Det er et håb, der længes efter at blive opfyldt.

Men det er en kærlighed, der allerede er til stede – også når verden ikke ved det eller vil vide af det. Som vi skal synge om lidt:

hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt,  
det lever dog i os, det føler vi godt;  
mit land, siger Herren, er Himmel og jord,  
hvor kærlighed bor!”

Amen!

**Thue Gøtterup Petersen**

*Dyssegård*

**Salmer:**

**735, 312, 294, 321, 474, 673**